Doğan Kardeş

Sayı 332

OKUL KİTAPLIĞINDA...

Krş. 15

— XVII —

İhtiyar Sukya, ay ışığının mavi aydınlığında ağır ağır ilerliyordu. Yanındaki adamla konuşmuyordu. Çünkü, büyük Sukya'nın basit bir kızılderili ile arkadaşça konuşması doğru olmazdı. Zaten Sukya, düşüncelerini yanındakine değil, kimseye açmazdı. Çünkü o, domuz avcılarından korkuyordu. Acaba Mâsa'ya hikâyeler anlatayım derken, çok mu gecikmişti? Ama Mâsa'ya da onları söylemeseydi tesir edemezdi. Zaten artık sihirbazlığını eskisi gibi gösteremiyordu. Kabilenin kendisine olan inancı gittikçe azalmıya başlamıştı. Belki Mâsa vasıtasiyle diğer kızılderililere tesir edebilirdi. Böyle düşünerek, elindeki bir iki parça eşyası ile sallana sallana yürümeye devam etti. Kendi kendine : «Hiç olmazsa şu heriflerin parasını almasaydım» diyordu. Üçüncü

kabuğunu da çıkartıp, çakısının ucu ile kaldırdı, Hindistan cevizinin tatlı sütü yüzüne geldi. Ağzına götürdü ve soğuk sütü oburlar gibi bir defada içti. Serin, serin boğazından geçti, göğsünden indi. Artık susuzluğu geçmişti, midesi de o kadar boş değildi. Mâsa, kabukları nehre attı. Yüzlerce balık gelip onları kapıştılar.

Fakat kumsal sahillerde, küçük kızılderili barakaları görünüyordu. Fakat hepsi boştu. Bunları, yerliler nehirde balık avına çıktıkları zamanlar kullanırlardı. Mâsa, bunları çok iyi tanıyordu. Annesiyle babası da nehirde balık tutmaya geldikleri zaman, bu evlerde kalırlardı. Ah, onlar ne güzel günlermiş!. Şimdi evden ne kadar uzaktaydı. Hem yapyalnızdı da. Onu hiç düşünmeden büyük babasını kurtarmaya sevkeden şey ne idi acaba? Çünkü o daha Sukya'yı hiç görmemişti. Fakat, kızılderilileri ailelerine bağlıyan büyük bir his vardı. Mâsa da büyük babasına tehlikeyi haber verebilmek için, en çok istediği ad kazanmaktan bile vazgeçmişti. Saatler yavaş yavaş geçiyordu.

Mâsa, karşısına gelen tepeleri incelemeğe başladı. Uzaklarda diğlar görünüyordu. Orası Samuların memleketiydi.

Samular, fena adamlardı. Miskito'larla savaşlar yapmışlardı. Sağ tarafta diğerlerine nisbetle yüksekçe, fakat yaffı bir tepe vardı. Mâsa, içini

defadır ki, yaptığı sihirbazlıklar işe yaramıyordu. O da domuz sahibini hiç görmemişti ama, çocukluğundan beri onu ballandıra ballandıra öyle anlatmıştı ki, nihayet onun varlığına kendi de inanmaya başlamıştı. İçinden Mâsa'nın kaybolmadan eve dönebilmesi için dua ediyordu.

Ayağa kalktı, sanki elinde zıpkın varmış gibi, poz aldı. «Mâsa, işte böyle sizi öldürür, dedi. Ondan sonra da o kocaman dişlerinizi söker sopa yapardım.»

Oyun zamanı değildi. Onun maksadı, gidip Sukya'yı ölümden kurtarmaktı. Arkasına dönüp takip edilip edilmediğini anlamak istedi. Hayır, nehir bomboştu. Ama kürek çekmeliydi.

Bir ismi olmasa bile artık o, adam sayılırdı. Çünkü, bir erkeğin yapacağı şeyleri yapıyordu. Sonra, büyük babasını kurtarmak için avdan ayrıldığını düşününce, yüzünü ekşitti; artık hiç bir zaman ad kazanamıyacak, bütün ömrünce Mâsa olarak kalacaktı.

Güneş, tam tepeye çıkmıştı. Öğleden sonra, hava çok sıcak olacak. Denizden gelen rüzgâr artım Mâsa'yı serinletmiyordu. Koyu renk alnında ter damlaları vardı. Kolları ağrıyordu. Vücudu kurşun gibi ağırlaşmıştı. İki tarafına kıvrandı. Sonra çok susadığını hissetti. Çakısını çıkardı, Hindistan cevizlerinden birinin kabuğunu çizdi ve: «İşte bu benim kaşığım olsun» dedi. Sonra iç

çekti. «Nihayet, yassı tepeye gelebildik!» dedi.

Uzaktan kulağına bir ses çalındı. Bu sesin baykuş sesi olmadığına emindi. Kürekleri bıraktı ve dinledi. Ses, tekrar işitildi.

— Ohooooooo Maka, Ohooooooo Maka...

Ses, kesildi. Batan güneşin son ışıklarında, Mâsa, sahilde bağlanmış üç sandal gördü. Hemen kendi sandalını da otarafa çevirdi ve kürek çekmeye başladı. Bu üç sandal, acaba kimindi? Yoksa geç mi kalmıştı? Sakın domuz avcıları ondan önce gelmiş olmasınlar?

Tekrar dinledi, fakat bir şey işitemedi. Sandalı yanaştırdı, sahile bağladı.

Acaba çok mu gecikmişti? Belki de öbürleri, başka bir yoldan gelmişlerdi. Nefesi tıkanaraktan tepeye tımandı. Tam, düzlüğe geldiği vakit, deminki sesi gene işitti. «Ohooooo Maka!. Maka Oh!..» Ses evden geliyordu. Mâsa, yeşilliklerin arasına gizlendi. Kalbi hızlı hızlı atıyor, bütün vücudü tir tir titriyordu. Durup dinledi...

Sesler, Sukya'nın evinde tedavi ettiği kızılderilinin sesiydi. Bir müddet sonra, ses kesildi. Sukya hastayı yatağa yatırıp uyutmuştu. Mâsa'nın gözetlediğini görünce, onu içeri çağırdı ve kim olduğunu sordu. Büyükbaba, torunu o zamana kadar görmemişti.

— Devam edecek —

SULTANAHMET CAMİİNİ KİM YAPTI ?

Suna Gökçen kardeş soruyor :

«Doğan Kardeş, İstanbuldaki o büyük Sultanahmet camisi ne zaman ve kimin tarafından yapıldı. Cevap ver.»

Türkler, İstanbula yerleştikten sonra, Bizanslıların dünyaya destan olan meşhur «Ayasofya» sından daha güzel bir eser yaratmak istediler. Nihayet 1600 yılında «Mehmet Ağa» adlı büyük bir Türk mimarı Sultanahmet camisini kurmağa başladı. Binlerce usta ve işçi yedi yıl çalıştıktan sonra bu değerli anıt meydana çıktı.

Bu caminin, altı güzel ve ahenkli minaresi, 5 kapısı 33,5 metre çapında büyük bir kubbesi, 30 küçük kubbesi, 260 penceresi ve çok kıymetli 21043 tane çinisi, 12000 kandili vardır.

Bu güzel ve ölümsüz Türk eserini herkes görmeli, onun büyüklüğüne ve güzelliğine hayran olmalıdır.

★

EN DAYANIKLI MADEN

İstanbuldan Erkut Sezgin kardeş soruyor :

«Doğan Kardeş, en dayanıklı ve sağlam maden hangisidir.. Merak ediyorum, cevap ver.»

Bu maden, demirdir. En büyük köprüler, yapılar, makineler hepsi demirden yapılır. Fakat en ağır yükler altında eğilip kırılmayan bir demir köprü, yağmur, rutubet, sisten kolaylıkla harap olabilir. Havanın rutubeti ne kadar çoksa, demir de o kadar çabuk paslanır. Pas, demiri öldüren bir hastalıktır. Bunun için eski zamanlara ait taş, kemik, altın eşyalar ele geçirildiği halde, demir eşyalar bulunamamıştır.

★

İNSANLAR ATEŞİ NE ZAMANDAN BERİ KULLANIYORLAR ?

Bursadan Filiz Kuyumcu kardeş soruyor :

«Doğan Kardeş, insanlar ateşi ne zamandan beri biliyorlar? Lütfen cevap veriniz.»

İnsanlar çok, pek çok eski çağlarda ateşi biliyorlardı. Hatta ateşin içinde ateş cinlerinin yaşadıklarına inanırlardı. Bazı milletler de ateşi bir tanrı bilir, ve ona tapınaklar yapar, içlerinde yüzyıllarca, söndürmeden, ateş yakarlardı. Ateşi söndürmemek, eskilerin çok dikkat ettiği bir işti. Çünkü o vakitler insanların ateş yakabilecekleri vasıtaları yoktu. Ateşi hazır buluyorlardı. Bu fırsat da her zaman ele geçmiyordu. Sonraları, insanlar kendileri de ateş yakmanın çaresini buldular. Tuhafı şudur ki, bu ilk ateş yakma usulü, tıpkı bugün kullandığımız usule benzer. Biz kibriti kutuya sürterek yakarız. Onlar da, iki tahta parçasını birbirine sürtmekle ateş çıkarırlardı.

★

NEREDE BULUNDUĞUMUZU NASIL ANLARIZ ?

Erzurumdan Alkan Koç kardeş soruyor :

Doğan Kardeş, bir insanın doğuya, batıya, kuzeye veya güneye doğru gittiğini nasıl anlarız?»

Gayet kolay.. Bunu dünyanın kendi etrafında dönmesinden buluruz. Güneşin sabahleyin yükseldiği tarafa doğu, akşam üstü battığı tarafa da batı denir. Eğer güneşin doğduğu tarafı sağımıza, battığı tarafı da solumuza alırsak önümüz kuzey, arkamız güney olur. Kuzey kutbu dediğimiz dünyanın kuzey ucu, dünya ortasından geçtiğini sandığımız çizginin ucudur. Dünyanın etrafından geçen bir de çenber vardır. Bu çenbere ekvatör denir. Bundan başka ekvatöre paralel çenberler vardır ki bunlara enlem denir. Bir de bu enlemlere dikey olarak kutuplardan geçen boylam çenberleri vardır.

İşte insanlar bu enlem ve boylamlara göre nerede bulunduklarını anlarlar. Enlemler ekvatöre paralel olarak çizilen dairelerdir. Bunlar Ekvatörde sıfırdan başlar, (90) derecede sona erer. Boylam daireleri İngilteredeki Griniviç'ten başlar ve kuzey kutbu ile onun karşısına gelen güney kutbundan dolaşır. Griniviç'ten geçen ilk boylamın sağında ve solunda 180 daire vardır. Yeni bulunan birtakım âletler ve ince hesaplarla gemiciler ve pilotlar, bu enlem ve boylamlara göre nerede bulunduklarını kolayca anlarlar.

☆☆

BAYRAĞIM

Severim seni
Canımdan fazla..
Anam büyüttü
Beni bin nazla;
Severim seni
Anamdan fazla!..

Sensin sevdiğim,
Benim al gülüm..
Günüm, güneşim..
Yanar ateşim..
Sensin sevdiğim,
Benim al gülüm!..

Kanımla ördüm
Şalını tel tel..
Ayla, yıldızın
Dünyaya bedel..
Kanımla ördüm
Şalını tel tel..

Benim bir tanem,
Şanlı bayrağım..
Tarihe güneş,
Atatürke eş.
Şanlı bayrağım..
Benim bir tanem,

Tarık ORHAN

ÇALINAN TAÇ

Siz pek bilmezsiniz, fakat anneleriniz, babalarınız, ağabeyleriniz, ablalarınız çok iyi hatırlarlar. Bundan 8 - 10 yıl önce memleketimizde bir film gösterilmişti; Çalınan Taç. Ünlü Amerikan artisti Errol Flynn'in baş rolü oynadığı bu güzel macera filmi o zaman pek rağbet görmüş, sinema salonları aylarca seyircilerle dolup taşmıştı..

Tanınmış Amerikan yazarı Mac Twain tarafından yazılan ve konusunu bundan üç yüz yıl önce geçmiş olan gerçek bir olaydan alan bu son derece güzel ve heyecanlı roman bu ay içinde 160 sahifelik bir kitap halinde Doğan Kardeş Yayınları arasında çıkacaktır.

Çalınan Taç bugüne kadar okuduğunuz en güzel, en heyecanlı ve en kıymetli roman olacaktır.

UYUZ'UN HİKÂYESİ

ONU, evinde sevip nazlandıran sahibi «Mercan» diye çağırırdı. Fakat yaşlı kadın ölüp Mercan sokağa düşünce kötüledi. Bu yeni halinde ona «Uyuz» diye ad takıldı. Boş bir arsada yatıyor, ne bulursa onlarla karnını doyuruyordu.

Bir gün arsaya bir sürü insan geldi ve kimi toprağı kazmağa, kimisi koca taşları yığmağa başladı. Uyuz, arsada bir ev yapılacağını anladı. Yanılmamıştı da... Kısa zaman içinde viran arsaya tek katlı, açık yeşil renkte sevimli bir ev yapıldı.

Uyuz birkaç gece demir parmaklığın aralığından bodruma girip geceledi. Fakat henüz boş duran binada tek bir fare bulamadığı için orayı pek sevmedi.

Ev günden güne tamamlandı. Camlar takıldı, elektrik yapıldı. Nihayet bir gün büyük bir kamyon gelen eşya yerleştirildi. Bir gün sonra da siyah bir otomobille evde oturacak olan aile geldi. Kalabalık değillerdi. Gözlüklü, tatlı bakışlı bir adam, genç bir kadın ve güleryüzlü küçük bir kız... Ev canlanmıştı. Mutfaktan, kızartılan pirzolanın, kaynıyan südün kokusu geliyor. Uyuz'un gözlerini yaşartıyordu. Bunların tadını çok iyi bilirdi. Mercan'a hanımı neler yedirmezdi!.. Fakat Mercan, Uyuz olduktan sonra sokulmak istediği evlerden kovulmuştu. Hastalığını bulaşık olduğunu bildikleri için kediler bile ondan kaçıyorlardı. Gece kırda ava çıktığı zamanlar baykuşlarla yarasalar, kanatlarını ağır ağır çırparak, «Uyuz... Uyuz kedi!..» diye bağırışıyorlardı. Kedinin bu hakaretlere pek aldırdığı yoktu. Hastalığına rağmen duruşu, tavırları asil, heybetliydi. Ay, biricik dostu, sırdaşıydı.

Bir gün Uyuz'un hayatında önemli bir olay oldu. Geceyi dışarda geçirdikten sonra yeşil evin çatısına atlarken damın üstünde, bacaya yakın beyaz bir güvercin gördü. Ömründe görmediği, tavuk büyüklüğünde kocaman bir güvercin!.. Uyuz böyle bir ziyafete rüyasında bile konamazdı. Yavaştan kiremitlerin üstünde sürünerek güvercine yaklaştı. O sırada uçan bir karga bir kahkaha attı :

— Budala, dişlerini kırarsın... Bu sahici kuş değil, porselenden yapılmıştır!.

Uyuz, daha yakın gelince karganın onu aldatmadığını anladı. Beyaz güvercin gerçekten çatıya konulmuş bir süstü. İlk anda, ziyafeti kaybettiğine üzülen Uyuz, az sonra kendini teselli etti. Gece gündüz damda duran kocaman bir güvercin ay gibi ona arkadaşlık edemez miydi?

O günden sonra şuradan buradan karnını doyurunca Uyuz doğruca yeşil evin çatısına, dostu güvercinin yanına gitmeğe, onunla dertleşmeğe başladı.

Ev sahiplerinin gelişinden birkaç gün sonra bahçe kapısına siyah bir tabelâ asıldı. Üzerinde yaldızlı harflerle neler yazılı olduğunu okuma bilmeyen Uyuz hiç bir zaman öğrenemedi. Ama o günden sonra haftanın bazı günlerinde eve, yanlarında hasta hayvanlarla pekçok insan geldiğinin farkına vardı. Uyuz, bir gün, soğuk aldığı zaman hanımının onu bir veterinere götürdüğünü hatırladı ve herşeyi anladı. Yeşil evin sahibi veterinerdi!..

Nihayet, veteriner, her gün damda oturan kediyle ilgilendi. Kış başlamıştı. Hızla esen rüzgâr ve kar beyaz güvercine hiç dokunmamıştı. Fakat yer yer tüyleri dökülmüş Uyuz'un hali pek acıklıydı. Günden

güne zayıf, küskün, hasta bir hal alıyordu.

Bir gün, öğleden sonra, bahçe duvarının üstünde ihtiyatla yürürken birisi, birdenbire, bir torba atarak Uyuz'u içine hapsetti. Hayvan canını kurtarmak için olanca gücüyle çırpındı debelendi. Fakat veterinerin sesini duyunca birden sakinleşti.

— İyi yakaladın Ahmet. Muayenehaneme götür. Bakalım, yapacağım tedavi ile bu hayvanı uyuzdan kurtarabilirsem, bulduğum ilâç başarı kazanacak. Kaç zamandır üzerinde çalışıyorum.

Uyuz, bu sözlerin manasını anlamadı ama, veterinerden ona fenalık gelmiyeceğinden emindi. Hele sıcak bir odada önüne sürülen bir kap südü görünce sevinçten nerdeyse bayılacaktı.

Uyuz'un yeni hayatı rahatlık bakımından eski Mercan'ın hayatına yakındı. Yalnız bir kafeste kapalı kalmak, her gün iğne yemek Uyuz'un hiç hoşuna gitmiyordu. Fakat zamanla buna da alıştı. Veterinerin onun iyiliğini istediğini anlamıştı. Haftalar geçti Uyuz iyileşti, tüylendi. Simsiyah, uzun tüyleri vardı. Kendine baktıracak kadar güzel bir kedi olmuştu.

Bir gün veteriner kafesin kapısını açarak,

— Geçmiş olsun! Artık o pis hastalıktan kurtuldun, dedi. Gel seni bizimkilere göstereyim.

Hayatında yeni bir devir başladığını anlıyan hayvan yeni efendisinin kucağında korka korka büzüldü.

— Oh, ne güzel kedi babacığım!

— Sahi; nereden buldun bunu bey?

Veteriner, karısıyla kızına Uyuz'u bahçe duvarında nasıl yakaladığını ve keşfetiği uyuz ilâcıyla tedavi ettiğini anlattı.

— Bu ilâçla hem kendime isim yapacağım, hem de epey para kazanacağım.

Yumuşak bir koltukta keyiflenen eski Uyuz saadetine inanmıyordu.

— Kedinin adını ne koyacağız baba?

Kızın annesi, hayvanın uzun tüylerini okşıyarak.

— Tılsım olsun, dedi.

O gün bugün, Tılsım dünyanın en bahtiyar kedisidir. Ama veteriner ailesi arasında geçirdiği mesut hayat ona eski arkadaşını, damdaki porselen güvercini unutturmadı. Sık sık dama çıkarak onu ziyaret etmektedir.

KARNINDAN KONUŞAN ADAMIN BAŞINA GELENLER

Kont ismindeki karnından konuşan meşhur sanatkâr bundan yüz yıl kadar önce bir gün kasabanın birinden geçerken kasabalılarla biraz alay etmek ister. Kasabanın aşçı dükkânında yemek yerken aynı dükkânda karnını doyuran müşteriler, buğday anbarından, bodrumdan ve avludan «yangın var, yteişin» diye bağıran bir takım sesler çıktığını duyarlar. Herkesi bir telaştır alır. Aşçı yemeklerini ocakta bırakarak hemen konuya komşuya haber vermeğe gider ama, gürültü o nisbette fazlalaşır. Ağlayan, bağıran, yalvaran sesler birbirine karışır... Herkesi bir şaşkınlıktır kaplar.

Kont'un keyfi yerinde.. o durmadan karnını doyurmağa bakar.

Kont'un bu telaşsız tavrı herkese pek tuhaf görünür. Dükkândakiler mırıldanmaya, ona yanyan bakmağa başlarlar.

Birden bir ses yükselir :

— Bu adam büyücü müdür, nedir?... Köylüler Kont'un üzerine atılırlar ve onu tekmelemeğe, yumruklamağa başlarlar. Kont bağırır, çağırır, fakat faydasız...

Bu vaziyette öldürüleceğini anlayan Kont'un aklına nihayet şu hile gelir. Tavandan doğru gelen müthiş bir ses :

— Alçaklar, bu adamın kılına dokunursanız hepiniz cehennemi boylarsınız, diye kükrer.

Köylüler o onda dize gelerek yalvarmağa ve af dilemeğe başlarlar. Kont bir daha böyle bir tecrübeye girişmemeğe and içer. V. ŞEREFLİ

KORSAN GEMİSİNİN SIRRI

— 29 —

Antikacı kardeşlerin kolayca kendilerine gelemediğini bildiği için onu kurtaran Milûyu doya doya sevdi.

Talih Tintine gülmeğe başlamıştı. Milünün arkasından Kaptan Haddok da çıka geldi.

Birbirlerine olan biteni anlatırken Saponla Kapon göründü. Antikacıların uşağı onlardan «küçük hırsız» ı tutmalarını rica etti.

Tintin Nestora darılmadı. «Suçu yok, efendileri ona benim bir hırsız olduğumu söylediler,» dedi. Detektifler de Tintine cüzdan hırsızının adresini bulduklarını müjdelediler. İki ahbap pek sevinçliydiler...

Tintin Kaptan Haddokun onu nasıl bulduğunu merak etmişti. Hastanedeki yaralı adam iyileşince ortaklarının bütün sırlarını Haddok'a anlatmıştı.

Onlar konuşurken birdenbire dışardan müthiş bir gürültü duyuldu. Tintin, «Bizim Kaponla Sapon haydutları kaçırdılar galiba...» dedi, bahçe kapısına koştu.

Gerçekten antikacı kardeşlerden biri otomobile binmiş kaçıyordu. Öbürü, önceleri suçlarını inkâr etmek istedi. Ama hastanedeki adamın herşeyi anlattığını işitince,

— Evet, hepsi doğru, dedi. Bu şatoyu iki yıl önce aldığımız tavan arasında Gergedan adında küçük bir gemi modeli bulduk. Merak ederek söktük ve içindeki şifreye benzeyen kâğıt elimize geçti. Ağabeyim bunun içinde bir define sırrı saklı olduğunu tahmin ediyordu. Ancak kâğıtta üç Gergedan'dan bahsedildiği için öbür ikisini bulmamız lâzımdı. Birinin Sakaryoda bulunduğunu haber aldık.

— Devam edecek —

BARON MUNHOSEN'İN SERÜVENLERİ

SİBİRYADA BİR GECE

Seyahatlerim arasında Sibiryaya gitmiştim. Coğrafya derslerinizde okumuşsunuzdur. Sibirya dünyanın en soğuk yerlerinden biridir. Müthiş kar yağar, kışları uzun ve dondurucudur.

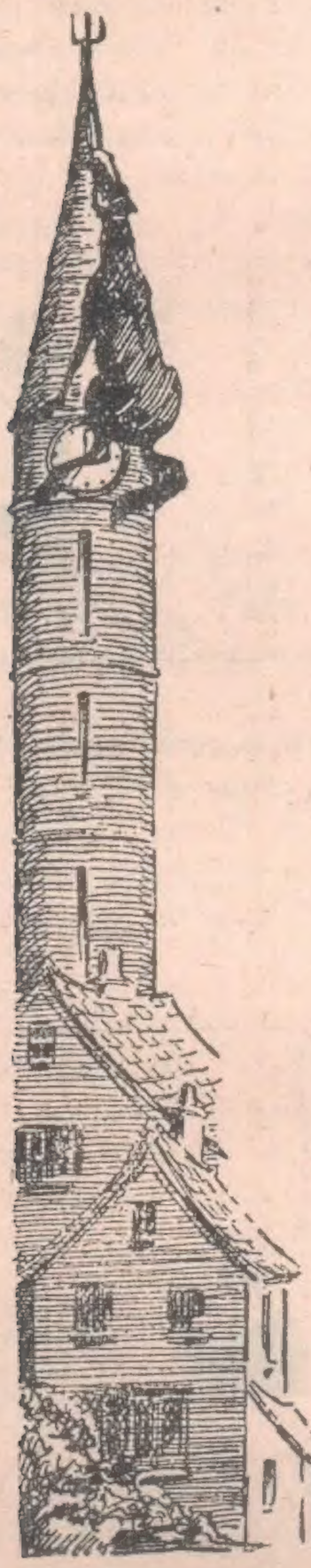

Benim Sibiryaya gidişim kış mevsimine rastlamıştı. At üstünde yalnız olarak seyahat ediyordum. Dört bir tarafım göz alabildiğine bembeyaz karlarla kaplıydı. Etrafın bu yeknesaklığının tesiriyle yolumu kaybetmiştim. Gece de basmak üzereydi.

«Hiç olmazsa geceyi geçirecek bir çatı altı olsa» diye söylendim. «Ateşten vazgeçtik, ayazdan korunmak biraz yeter.» Görünürlerde tek bir ağaç bile yoktu.

Tam o sırada biraz ileride karların arasında demir bir çubuğu andıran sivri birşey farkettim. Kırk elli santim yüksekliği vardı. Kaçmaması için atımın dizginlerini bu çubuğa bağladım, kendim de yumuşak karların üstüne uzanarak derin bir uykuya dalmıştım. Böylece çok rahat bir gece geçirdim. Sabah olup da gözlerimi açtığım zaman hayretimden az daha küçük dilimi yutacaktım.

Karların üstüne yatmış, bir kasabada uyanmıştım. Yüksek kuleli bir kilisenin kapısı önünde yatıyordum. Yatarken o demir çubuğa bağladığım atımı ortalıkta göremiyor, fakat sesini işitiyordum. Sanki ta yukarıdan geliyor gibiydi kişnemeleri.

Başımı yukarı kaldırınca birde ne göreyim! Atım kilisenin yüksek kulesinin üstündeki sivri demire bağlı değil mi? O zaman gece ben uykudayken olup bitenleri anladım.

Kasaba karlar altında kalmış, herşey ortadan silinmişti. Bende bu kalın kar tabakası üstünde uyumuştum. Alelâde bir kazık sanarak atımın dizginlerini bağladığım yer de kasaba kilisesinin kulesindeki demirdi. Gece lodos çıkmış, karları eritmeğe başlayınca, ben de farkında olmadan yavaş yavaş aşağıya inmeğe başlamıştım. Atım dizginlerinden bağlı olduğu için kulenin tepesinde kalmıştı.

Şimdi ne yapmalıydı?

Omuzundaki tüfeğimi çıkardım, dikkatle nişan alarak ateş ettim. Bilmem çok keskin bir nişancı olduğumu söylemiş miydim? Namludan çıkan kurşun atı kilise kulesine bağlıyan dizgini kopardı, serbest kalan hayvan aşağıya, yanıma düştü. Bereket versin ki, büyük bir talih eseri ata birşey olmamıştı.

Tekrar atıma atladım, yoluma devam ettim.

★

KURTLARIN HÜCUMU

Kuzey memleketlerinde çok zaman yolculuklar hep kızaklarla yapılır. Atla yolculuk bir çok bakımlardan sıkıcı olduğundan ben de bir kızak tedarik etmiş, atımı da kızağa koşmuştum. Böylece seyahatimin geri kalan kısmına kızakla devama başladım. Sibiryayı karış karış dolaşmış, şimdi Petesburga dönüyordum. Yolculuğum esnasında başımdan bin türlü macera geçti ya, bunların hepsini anlatarak sizleri sıkmak istemem. Hem ne olur, ne olmaz, pek inanılmaz gibi görünen bu hadiselere bakarak bana yalan söylüyorsun bile diyebilirsiniz.

Ne diyordum, ha, Petesburg'a gidiyordum. Yolum bir ara büyük bir ormana düştü. Bir müddet yüksek çam ağaçlarının arasında yol aldıktan sonra peşime iri bir kurdun takıldığını farkettim. Günlerdir aç olan vahşi hayvan belli ki atımı yemek istiyordu. Süratini gittikçe arttırarak her an biraz daha yaklaşmaktaydı. At da ürkmüş delice koşuyordu. Kurt kovalıyor, at kaçıyordu. Benim için yapacak bir şey kalmadığından dizginleri bırakmış, kızağın üstüne uzanmıştım. Böylece uzun müddet kurt kovaladı, atım kaçtı.

Nihayet kurt kızağa yetişerek atın üstüne saldırdı. Vahşi hayvan biçare atın sırtına binmişti. Büyük bir iştahla yemeğe başladı. At koşmakta devam ediyordu. Kurt yiye yiye atın vücudunun içine girdi. Yavaş yavaş ortalıkta at diyecek birşey kalmıyordu. Geride yalnız zavallı emektar atımın iskeletinden başka birşey kalmayınca dizginleri şöyle bir salladım kemik parçaları dağılıp yere düştü, koşum takımları da kurdun üstünde kalmıştı. Böylece atın yerini kurt almıştı. Beni ta Peterburg'a kadar getirdi... Yoo, öyle dudak bükmeyin, bu hadise aynen anlattığım gibi hakikaten olmuştur!

Mahmut. T. ÖNGÖREN

ELİŞLERİ

BİR OYUNCAK PALYAÇO

Bir pazar günü hem kendiniz eğlenmek, hem de küçük kardeşlerinizi eğlendirmek istiyorsanız bu hoş oyuncağı yapın.

Bu palyaçoyu yapmak için 9 küçük, bir tane de büyük boş makara kullanacaksınız. Düğmecilerden 4 iri tahta boncuk ve yine düz, (B resmi) bir tahta düğme alın. Palyaçonun vücudunu yaparken makaraları kordone ipliğine dizersiniz. Elbisesini her hangi bir parçadan dikersiniz.

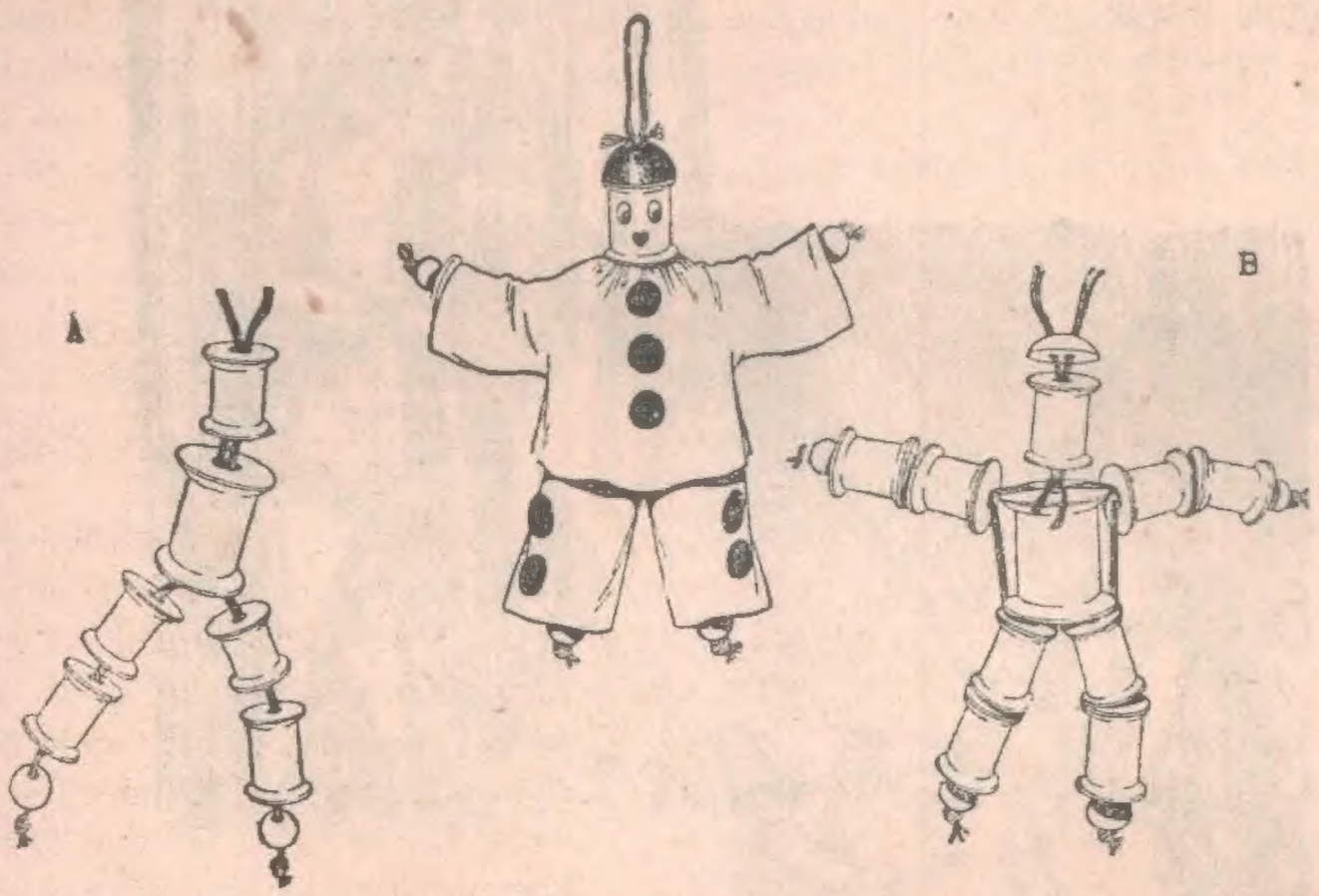

Kuklaya A resmindeki şekli vermek için önceden 6 sap kordoneyi birleştirip bir ucuna düğüm yaparsınız. Önden tahta boncuk, sonra iki küçük makara dizersiniz. İkinci 6 kordone sapıyla aynı şekilde palyaçonun ikinci ayağını yaparsınız. Bundan sonra 12 sapı birleştirerek bunları büyük makaradan, sonra da küçük makaradan geçirirsiniz. Böylece kuklanın gövdesiyle başı hazır olur.

(B) resmine dikkatle bakarak ayaklar gibi, kolları da hazırlar, kordone saplariyle büyük makaraya bağlarsınız. Başı tamamlamak için tahta düğmeyi üstüne geçirmeği unutmayın. Bunu yaptıktan sonra kordone saplarını bağlarsınız.

Palyaçonun yüzünü ve şapkasını suluboya veya renkli kalemle boyar, diktiğiniz elbiseyi giydirir kardeşlerinize veyahut bir arkadaşınıza hediye edersiniz.

YAZISIZ HİKÂYE

KÜÇÜK ÇİNLİ'NİN ZEKÂSI

Onbirinci yüzyılda, şanlı Çin İmparatoru Süen Ti'nin hocası ve o zamanlar yurdunun en iyi tarihçisi Mandaren Şey-Ma-Koang küçüklüğünde de pek zekice buluşlariyle herkesi hayrete düşürürdü.

Bir gün, kendi gibi küçük arkadaşlariyle şehir bahçesinin kuytu bir köşesinde oynıyorlardı. Bir aralık içinde balıklar yüzen kocaman bir toprak küpün etrafına toplanıp balıkları seyre daldılar. Birdenbire, küpün kenarına asılmış olan afacanlardan biri dengesini kaybedip küpün içine düşüverdi. Arkadaşları korku ve telâş içinde bağrışıp imdat çağırmağa başladılar. Fakat duyan olmadı.

Aralarında bulunan küçük Şey-Ma-Koang, bahçenin köşesindeki eski bir tapınak harabesine koştu. Oradan büyücek bir tas aldı, taşla küpün kenarına olanca gücüyle vurmağa başladı. Küp kırıldı, su dışarı aktı. Arkadaşı da böylece boğulma tehlikesinden kurtulmuş oldu..

★

APTAL FARE

Küçük bir fare, deliğinden gezmeğe çıkmış. Avluda epeyi dolaştıktan sonra, annesinin yanına dönmüş.

— İki hayvan gördüm anne, demiş. Biri pek korkunç; öteki de iyi, sevimli...

Annesi sormuş:

— Nasıldı bu hayvanlar?

Küçük fare:

— Biri avluda paytak paytak dolaşıp duruyor diye, anlatmağa başlamış. Ayakları siyah, tepesi kırmızı, gözleri fırtlak, burnu da tıpkı çengel gibi... Ben yanından geçerken, ayağının birini kaldırdı, ağzını bir karış açtı ve öyle bağırmağa başladı ki, korkudan nereye kaçacağımı bilemedim.

İhtiyar fare:

— Horozdur o, demiş. Kimseye fenalık etmez. Ondan hiç korkma, ya öteki hayvan nasıldı?

— Öteki güneşte yatıyordu. Boynu beyaz, ayakları duman rengindeydi. Temiz hayvandı... Pembe diliyle beyaz göğsünü yalıyor, kuyruğunu hafif hafif kıpırdatıyordu. Hem de bana bakıyordu.

İhtiyar fare kızarak:

— Hay apdal hay!.. demiş. Demek, baş düşmanımız kediyi tanıyamadın!

HİKÂYE

Kaçırılan Otobüs

DÖRT arkadaştılar. Okulda ve okul dışında gezerken birbirlerinden ayrılmazlardı. Aralarına en son katıldığı halde grubun başı Piyerdi. Ders çalışma proğramını, gezinti yerini hep o tesbit ederdi.

Leo ile Rene arkadaşlarının kararlarını itirazsız kabul ederdi. Yalnız Alen buna için için kızıyordu, memnuniyetsizliğini arkadaşlarından gizlemeğe çalışıyordu.

Yaz tatilinin son haftasında bir kere daha uzun bir gezintiye çıkmak istiyorlardı. Piyer, Malzerb sayfiyesini öne sürdü. Rene ile Leo, her zamanki gibi razı oldular. Alen,

— Malzerb'de ne var sanki.. diye aksilendi.

— Çamlık, kayalık... banyo yapacak bir ırmak... Balık avlarız.. Daha ne olsun!

Alen için üç arkadaşına katılmaktan başka çare kalmamıştı. Ayrılırken Piyer,

— Alenciğim, dedi. Evde tarifeye bakar, yarın bize telefonla otobüs saatini bildirirsin; olmaz mı?

Alen, «Peki» ye benzer bir şey homurdandı. Piyer'in bu rica şeklindeki nazik emirleri onu fena halde kızdırıyordu.

★

Çocuklar çamlığın bayırından dere kenarına indiler. Önden giden Leo durdu, arkadaşlarına dönerek,

— Piyer'in gelmeyişine pek üzülüyorum! dedi.

Rene de, hiç bir zaman geç kalmıyan Piyer'in otobüse gelmemesine bir türlü mana veremedi. Alen'e,

— Otobüsün kaçta hareket edeceğini söylemiş miydin? diye sordu.

— Elbette söyledim. Yoksa, Piyer'in otobüsü kaçırmasından beni mi suçlu tutacaksınız?

Sesi öyle hırçındı ki, Rene ile Leo ona hayretle baktılar.

— Ne oluyorsun Alen? Sana kimsenin suçlusun dediği yok.

Alen dişlerini sıkıp başını saladı. Taşkınlığı için kendi kendine kızıyordu.

Her zaman kamp kurdukları kumluğa yürüdüler. Fakat o taraftan gelen bağırışma ve kahkahalardan, onlardan atik davranan kimselerin yerlerini kaptığını anladılar. Rene,

— Biz de onların yanına çadır kurarız, dedi.

Fakat ilk gelen grubun kumluğu paylaşmağa niyeti yoktu. Çadırın önünde ateş yakan 15 - 16 yaşında bir çocuk,

— Yer kıtlığına mı uğradınız? Nerdeyse çadırımızın içine gireceksiniz; diye söylendi. Kumsalın öbür tarafına gitsenize.

Leo cevapsız bırakmadı :

— Herkes istediği yerde çadır kurmakta serbesttir. Burasını satın almadınız ya...

Ateşi yelpazeleyen delikanlı, karşısında, ellerini kemerine sokmuş duran Leo'yu yukardan aşağıya süzdü. Sonra çadıra doğru bağırdı :

— Hey aslanlar! Burada bir kaç insan yavrusu sizden ders almak istiyor. Hazır mısınız?

Çadırın kazıklarını çakan diğer üç genç işi bırakıp geldiler. Biri Leo'ya bakarak .

— Bununla mı uğraşacağız? diye güldü. İkincisi,

— Onu kulaklarından çekeyim de, büyükleri saymak gerektiğini öğrensin! diyerek bir adım ilerledi.

Leo da yumruklarını sıkarak öne atılacaktı. Fakat Rene onu omuzundan kavradı.

— Ne yapıyorsun Leo, bizden büyük bunlar! Hem de dört kişi... Adamakıllı dayak yeriz.

Leo üstelemedi. Fakat arkalarından düşmanların alaylı kahkahalarını duyunca kızarıyor, dudaklarını ısırıyordu. Derede bol bol yüzdüğü halde neşesizliği kaybolmamıştı. Akşam yemeğinde, birdenbire,

— Onların yanına bırakmıyacağım bunu!.. diye bağırdı.

Rene deminki meseleyi unutmuştu.

— Neden bahsediyorsun Leo?

Leo, o gece, dört kampçının çadırını başlarına devirmeğe karar verdi. Arkadaşlarına, biraz alayla,

— Korkanlar çadırda rahat rahat uyusunlar. Ben kendi işimi kendim görürüm, dedi.

Alen dudak büktü.

— Kimsenin korktuğu yok ama, durup dururken başımızı belâya sokmamızı doğru bulmuyorum.

Leo, Alen'le alay ettikten sonra Rene'ye döndü. Öteki, uzun boylu düşünmeğe lüzum görmeden Leo'dan yana çıktı.

— Hay hay, devirelim çadırlarını da görsünler!

— Piyer burada olsaydı sizi haklı bulmazdı.

Leo Alen'e yan yan baktı.

— Piyer'in her sözüne karşılık verirken şimdi onu hatırlıyorsun.

Alen kızardığını göstermemek için başını öteye çevirdi. Leo doğru söylüyordu.

Piyer'le telefon konuşmasını hatırladı. Gözünün önünde otobüsün hareket saati 17,28 yazılı olan kâğıt parçası belirdi. Piyer'e, «17,48» deyişini ve onun da «17,48», öyle mi?... Teşekkür ederim kardeşim.» verdiği cevabı yeniden duyar gibi oldu. İçinde büyük bir huzursuzluk vardı.

— Pekalâ; nasıl isterseniz öyle yapın.

İnatçı Leo kararından vazgeçmedi. İki arkadaşı onu desteklemek zorunda kaldılar. Gece, delikanlılar çadırında derin bir uykudayken üç afacan çadırı sardı. Fakat karanlıkta üçünden biri, çadırın kapısının önünde duran bisiklete çarptı. Bisiklet gürültüyle devrildi. Çadırda-

kiler uyandılar. Küçükler kaçmağa davrandılarsa da geç keldilar.. Karanlıkta bir pataklama başladı ki, yalnız dövüşenlerin hızlı solumalariyle yırtılan elbiselerin çıkardığı ses duyuluyordu.

Birdenbire, birisi hızla yere düştü; arkasından acı bir çığlık ortalığı çınlattı. Haykırıştaki istirap dövüşenleri kendine getirdi. elektrik fenerlerini yaktılar. Yerde, başından yaralı olarak Rene baygın yatıyordu.

★

Alen hikâyesini şöyle bitirdi ;

— Gece yarısına kadar cıvarda doktor aradım. Ertesi gün arabayla şehre getirdik.

Piyer merak ve üzüntü içinde onu dinliyordu.

— Yarası tehlikeli mi?

— Cadırın kazıklarından birinin üstüne düştü... Doktor, kafatası kemiklerinin kırıldığından korktu. Bereket versin öyle çıkmadı. Sadece deri yırtılmış. Omuz mafsalı da çıkmış... Babası fena halde kızdı. Bundan sonra gezmelerimize izin vermiyecekmiş.

Piyer,

— Rene iyi olsun da, babasını ben kandırırım; dedi. Manasız bir şey olmuş...

Alen de, gezintinin baştan sonuna kadar manasız geçtiğini düşündü. Piyer'in, «Orada olsaydım bütün bunlar olmazdı...» diye düşündüğünü anladı. Gerçekten de olmazdı. Alen, hiç bir şeyden şüphelenmeden, onunla her zamanki gibi içten konuşan Piyer'e karşı dayanılmaz bir utanç duyuyordu. Suçunu itiraf etmeğe karar verdi. Yutkundu :

— O gün... Otobüs...

Piyer sözünü kesti :

— Ya, aksilik işte... kaçırdım otobüsü. Halbuki seninle telefonla konuştuktan sonra yazmağı unuttum. Dışardan bir tarife getirtip ayrıca baktım.

Alen birden silkindi. Üstünden sanki ağır bir yük kalkmıştı. Piyer'in otobüsü kaçırması, sonra da Rene'nin başına gelen kaza onun yüzünden olmamıştı demek!.. Fakat herşeyde saat gibi intizamla hareket eden Piyer, nasıl olmuştu da bu defa tarifeye baktığı halde otobüsü kaçırmıştı?

Alen Piyer'in gözlerinin içine baktı. O anda, Piyer'in her şeyi bildiğini anladı. Aslında dürüst ruhlu bir çocuk olan Alen, Piyer'in üstünlüğünü kabul etti. İçinde, bu mert, iyi yürekli arkadaşa duyduklarını olduğu gibi anlatmak için yenilmez bir arzu uyandı. Fakat ağzını açmağa vakit kalmadı. Piyer gülerek omuzuna bir şaplak vurdu :

— Öyleyse bundan sonraki gezintilerimizde gelir beni evimden alırsın Alen, dedi. Böylece birbirimizi kaybetmeyiz artık.

N. Y. T.

YILLARDAN SONRA

— 1 —

15 inci yüzyılın ilk yarısındayız. Gecikmiş bir yolcu tenha, kararmaya başlıyan kır yolundan Parise yaklaşıyordu. Rüzgârın sürüklediği bulutlar ayı örttükçe yol görünmez oluyor, yolcu bir çukura yuvarlanmamak için adımlarını ağırlaştırıyordu.

Arada bir, karanlıkta çıngırak sesi duyuluyordu. O zaman yolcu korku içinde sesin nereden geldiğini dinliyor, kendisini hemen aksi tarafa atıyordu. Çünkü çıngırak çalarak yürüyen, kulübeleri şehir dışında bulunan cüzzamlılardı.

Yolcunun en büyük korkusu, ışıkların söndürülmesini bildiren çan çalınmadan önce şehrin büyük kapısına yetişememekti. O zaman bütün geceyi dışarda geçirmesi gerekecekti.

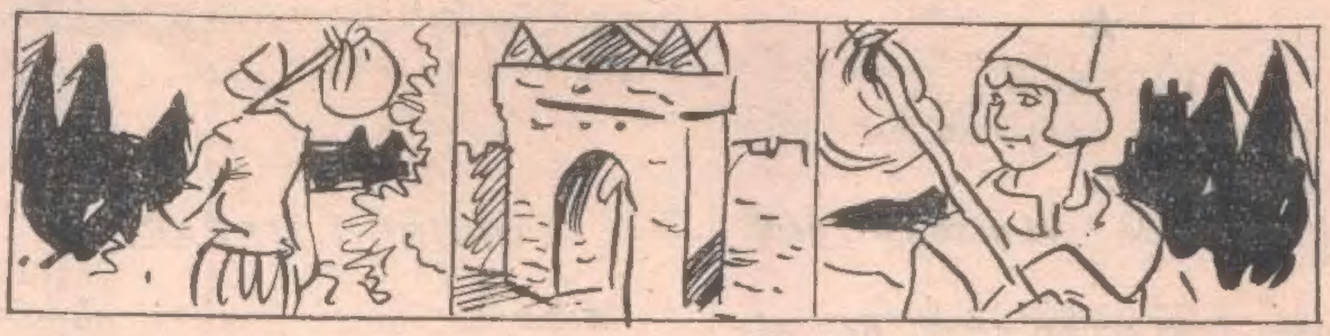

Artık düşmek tehlikesini unutmuş, olanca hiziyle yürüyordu. Her ağaç gölgesi ona üzerine atılmakta olan bir cüzzamlı gibi görünüyordu. Çünkü halk arasında bu bedbahtlar için türlü türlü hikâyeler dolaşıyordu. Herkes onlardan bucak bucak kaçıyordu.

Nihayet Parisin büyük dış kapısı belirdi. Yolcu rahat bir soluk aldı. Buluttan çıkan ay yüzünü aydınlattı.

Bu, uzunca boylu, 14 - 15 yaşında bir çocuktu. «Adın ne senin?» diye sorulduğu zaman sadece «Tristan» derdi.

Tristanı, çok küçükken, şato sahibi bir kadın kendi ormanının kenarında bulmuştu.

Çocukları olmadığı için bütün sevgisini ona vermiş, öz evladı gibi büyütmüştü. Tristan çok zeki ve çalışkandı. Öğretmenleri ona ders vermekten zevk alırlardı.

Cesur, asil ruhlu bir çocuk olan Tristan onu büyüten hanımın hem evlâdı, hem de sadık muhafızıydı.

— Devam edecek —

İKİ HESAP OYUNU

1	3	5	7
—	—	—	—
—	—	—	—
16	14	12	10
—	—	—	—

Yukardaki toplamların boş yerlerine 1 - den 16 - ya kadar olan sayılardan istediğinizi koyarak bu dört toplamın herbirinin tutarını 34 - e çıkarın!

★

1, 3, 5, 7, 9, 11, 13, 15, 17, 19. Bu on sayıdan hangilerini çift, çift toplamalı ki, tutarları hep 20 çıksın?

★

VURMAK

Ünlü bir avcının karşısına bir gün bir pehlivan çıktı :

— Yiğitsen tut da beni yere vur, dedi.

Avcı :

— Ahpab, diye cevap verdi. Ben nişancıyım. Tuttuğumu değil attığımı vururum.

KORKAK AMA, KURNAZ!

Haşim, pek korkak bir çocuktur. Karanlıktan ödü kopar. Babası da, onu daima bu kötü huyundan vaz geçirmek ister. Onun için Haşim'e bir akşam :

— Oğlum, yandaki odada gözlüğümü unutmuşum, git getiriver, der. Haşim, aynı zamanda pek onurludur. Korkuyorum, gidemem diyemez. Kalbe kuvvet olsun diye, oyuncakları arasından kaplanını alıp gider. Fakat biraz sonra, ağlamaklı bir sesle döner :

— Babacığım, babacığım der, şu kaplan çok korkak, bir türlü gitmek istemiyor!

★

OBURUN MERAKI

— Mehmet, hangi şeyleri okumak hoşuna gider?

— Yemek listelerini.

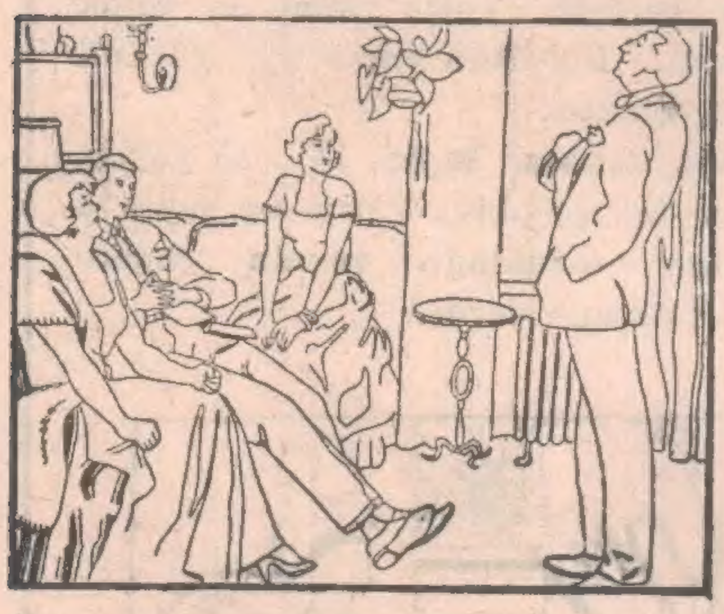

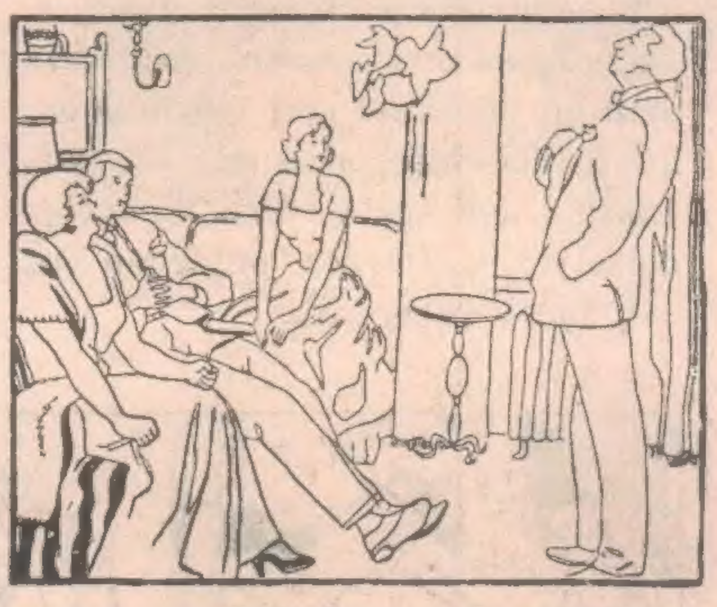

İlk bakışta birbirinin aynı gibi görünen bu resimde tam 10 tane ayrılık vardır. Bunları bulabilir misiniz ?

BİR BİLMECE

Bir kuru kafa, koyarım rafa, yemesi tatlı, maymun suratlı.

Hindistan cevizi.

— Bu adam yabancı galiba. Boyuna glu glu deyip duruyor. Ne söylemek istiyor acaba?

★

MAYMUN VE PAPAĞAN

Maymunla papağan kavgaya tutuşurlar.

Sebebi de şu : Her ikisi de insana en çok benzedikleri iddiasında.

Maymun :

— Görmüyor musun, der. İnsan gibi ellerim var, onun her yaptığını yapabilirim...

Papağan maymunun sözünü keserek :

— Benim hünerim karşısında seninkiler bir şey mi acaba... ben konuşurum, anlıyormusun?

Maymun :

— Peki, der, bir çeyrek saattir benim seninle yaptığım da başka bir şey mi?

Bütün

Sigortalar

DOĞAN SİGORTA'ya

DOĞAN KARDEŞ, Perşembe günleri çıkar haftalık çocuk dergisi ★ Sahibi : Manisa Milletvekili Kâzım Taşkent ★ Yazı işlerini fiilen idare eden : Şükrü Enis Regü ★ İdare Merkezi : Galata, Yüksekkaldırım Serdarıekrem sokak No. 48 ★ Mektup ve havale adresi : Posta Kutusu : 2217 — Beyoğlu ★ Telefon : 42933 ★ Abone şartları : Yıllık (52 Sayı) 750 kuruş, altı aylık (26 Sayı) 400 kuruş, üç aylık (13 Sayı) 200 kuruş ★ Yurd dışına iki mislidir. ★ Adres değiştirmek isteyen abonelerin 30 kuruşluk pul göndermeleri lâzımdır ★ Dergiye gönderilen yazılar, resimler basılsın basılmasın geri verilmez ★ Basıldığı yer : Doğan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi — İstanbul.

Sekizinci yıl — 5 Şubat 1953 — Sayı : 332

ADANIN ESRARLI KÖŞKÜ

Yazan : Mad. H. Jiraud

Çeviren : Nihal Yalaza TALUY

— Aa!.. olur şey değil!..

İçeriye hızla dalan balıkçı, bir an bile durmadan, elini başından çıkarmadığı kasketine götürerek arkadaki odaya geçti. Cerri de, karşında oturan ikinci, daha doğrusu birinci Domeniko Babayla kaldı.

Çocuk, şaşkınlıkla,

— İki Domeniko Baba... diye mırıldandı. Nasıl şey bu? Birinci Domeniko Baba bozulduğunu göstermemek için çubuğundan bulut halinde dumanlar savurarak,

— Evet, kardeşim bu... diye homurdandı.

— İkinizsiniz demek. Bilmiyordum... Demek geçen gün gölde onu görmüştüm.

— Öyle.

— Neden bunu daha önce söylemedin Domeniko Baba?

— Şey... Kardeşim pek görünmek istemez de... Yani... Polisle arası iyi değildir; anladın mı küçük bey?

— Saklanıyor mu burada?

— Onun gibi bir şey.

Cerri birinci Domeniko Babayla konuşurken, ikinci Domeniko Baba balıkçı elbisesini çıkarıp eski bir ceket giymiş, boynuna yün atkı sarmıştı. Sonra yan pencereden dışarıya atlıyarak arka sokaklardan şehre doğru yürüdü. Postanenin önünde biraz ilerde bulunan şehre giden büyük otobüs duruyordu. İki numaralı Domeniko Baba otobüse bindi. Nezlesi varmış gibi yüzünü iyice atkıyla sardı ve uyuklıyan bir adam halini takındı.

Az sonra, Domeniko Babanın kulübesinde gördüklerini Lidyaya anlatan Cerri,

— Hırsız mı, kaçakçı mı, kim bilir... diyordu. Bizim Domeniko Baba herkesçe iyi tanındığı için bundan faydalanıyordu.

— Belki hapisten yeni çıkmıştır. Domeniko Baba da kardeşinden utanıyordur.

— Hayır. Bence, hapse girmemek için saklanıyor: insanlardan kaçışı bunu gösteriyor.

Lidya ile Cerri, Domeniko Babalardan bahsederken odaya Meruji girdi. Üzgün ve neşesizdi. Ağabeyisinin, hasta olup olmadığını sorusuna yutkunarak,

— Babamdan mektup yok.. Sekiz gün oldu... diye cevap verdi.

Lidya ile Cerri Bay Duglasın, son mektupta; postası seyrek olan bir yere gideceğini, mektupların arası uzarsa merak etmemelerini yazdığını Merujiye hatırlattılar. Fakat Küçük kardeşini teselli eden Cerri az sonra kendisi de dert yandı :

— Ah babam burada olsaydı!.. Ona akıl danışmağa öyle ihtiyacım var ki!..

Meruji ilgilendi :

— Neye ait?

— Davide... şey, Davidin sahibine ait.

— Adam gitmiş ya...

— Nereye gittiğini bilmek istiyorum.

— Ama öğrenince Davidi ona vermemiz gerekecek... Buna razı olur musunuz?

— Tabiî. David de efendisine kavuşunca mesut olacak! Bunu düşünmüyor musun Meruji?

Meruji ağabeyisine hak vermek zorunda kaldı.

Lidyanın belediye reisiyle konuşmasının da pek faydası olmadı. Adam, Bay Eskarbleyin mektubuna iyice inanmıştı.

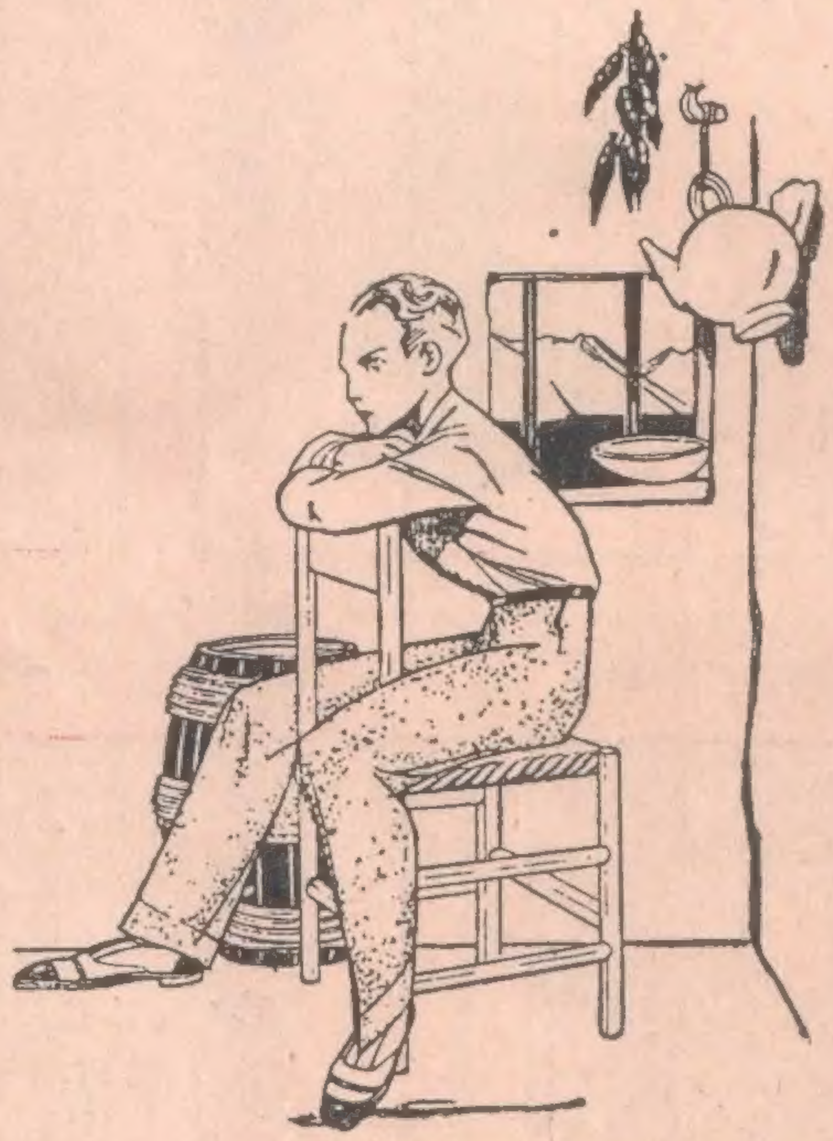

VI

LİDYANIN KORKTUĞU ŞEY

Günler geçiyordu. Postacıyı karşılamaya koşan çocuklar her defasında eli boş dönüyorlardı. Cerri, babasının yine Hindistana gittiğini, orada bulunduğunu bildirmek istemediği için mektup yazmadığını sanıyordu.

Bir gün hep birlikte, hem şehre alış veriş yapmağa, hem de civardaki eski bir mabedi görmeğe çıktılar. Lidya ile Meruji bir dükkândan alış veriş ederken Cerri ve Pepen dışarda onları bekliyor, gelen geçene bakıyorlardı. Birdenbire Pepen, Cerriyi kolundan hafifçe çekti. Sonra, duyulur duyulmaz bir sesle,

— Karşıdaki evin önünde duran adam Domeniko Baba değil mi? diye fısıldadı.

Cerri o tarafa baktı :

— O değilse, kardeşidir.

Fakat Pepenin gördüğü bukadar değildi. Birkaç gün önce yolda karşılaştıkları büyük otomobilde ve kamyonetteki adamlar da oradaydı. Cerri bunlarla pek ilgilenmedi. Onu asıl meraka düşüren, herkesten saklanan Domeniko ikizlerden birinin şehrin bu kalabalık sokağında ne işi olduğuydu. Çarşı işlerini bitirdikten sonra mabedin bulunduğu kıra gitmeden önce kahvaltı etmeğe karar verdiler. Cerri, otomobili yol kenarından yavaşça sürüyordu. Bir aralık, elleri ceplerinde. ağır adımlarla yaya kaldırımda gezinen iki numaralı Domeniko Babanın önünden geçtiler. Adam, otomobil henüz yaklaşmadan başını aksi tarafa çevirdi. Fakat kurnaz Lidya, otomobil biraz gittikten sonra ani bir hareketle geri döndü. Domeniko da başını çevirmiş, otomobilin arkasından bakıyordu. Göz göze geldiler. Lidya cığlığını güç tuttu. Fakat sapsarı kesilmişti. Onu yan gözle takip eden Cerri.

— Nasıl. korkunc bir adam, değil mi? diye sordu.

— Olur sey değil...

— Kardeşi nerde, bu adam nerde!..

— Evet... öyle...

Lidyanın şaşkınlığını gören Cerri,

— Devam edecek —

PERİLİ EV

Çizen: MISTIK

Doğan Kardeş

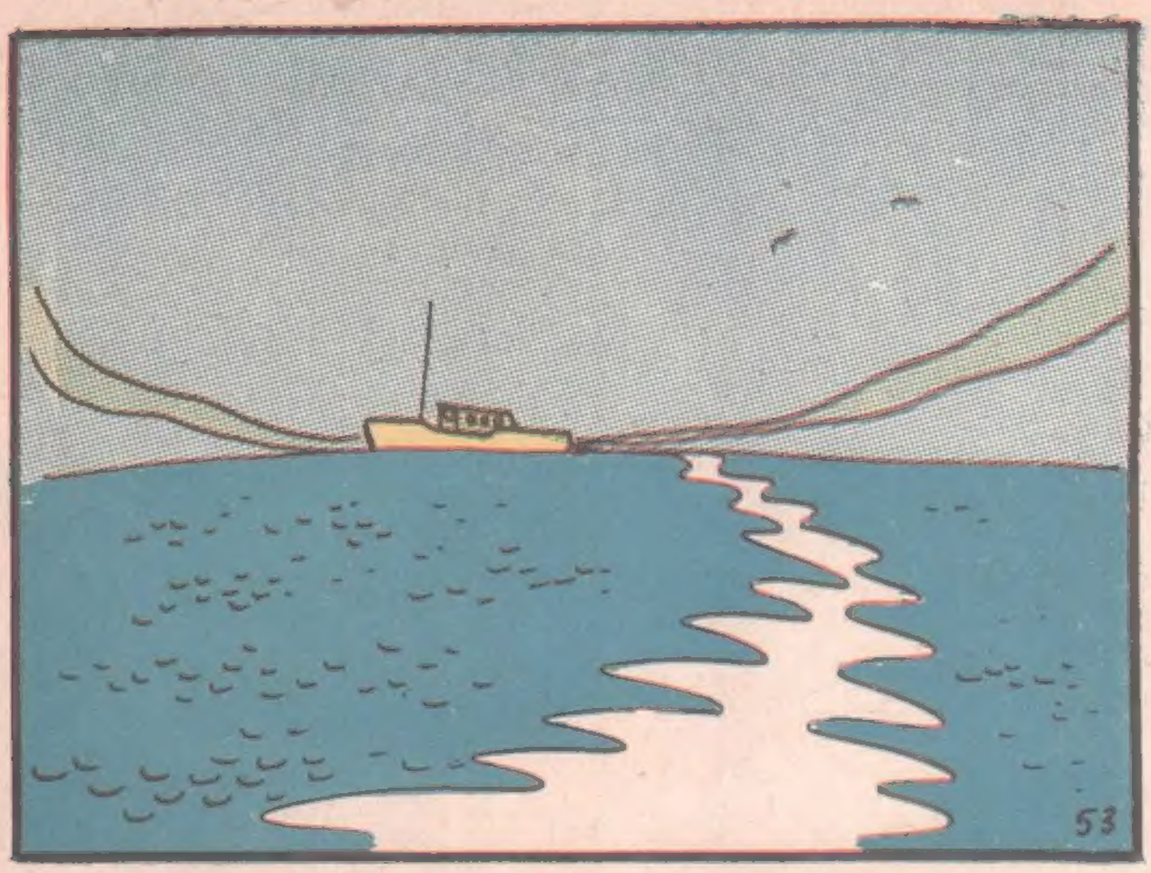

Haydutlar çocukları bir motöre bindirerek oradan uzaklaştırdılar. Acaba nereye gidiyorlardı.

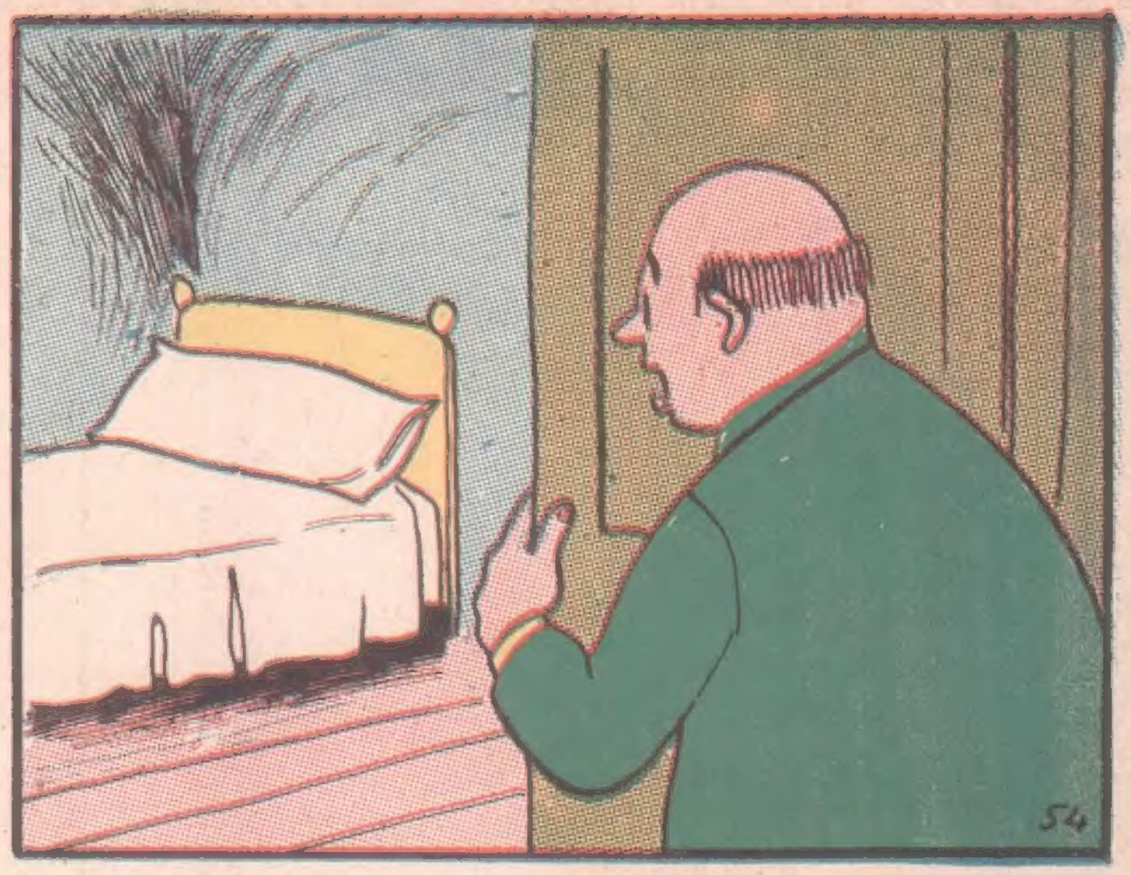

Ertesi sabah amcaları çocukları uyandırmak için odalarına gitti, fakat yatakları bomboştu.

Amcaları onları çok merak etmişti, hemen karakola koştu.

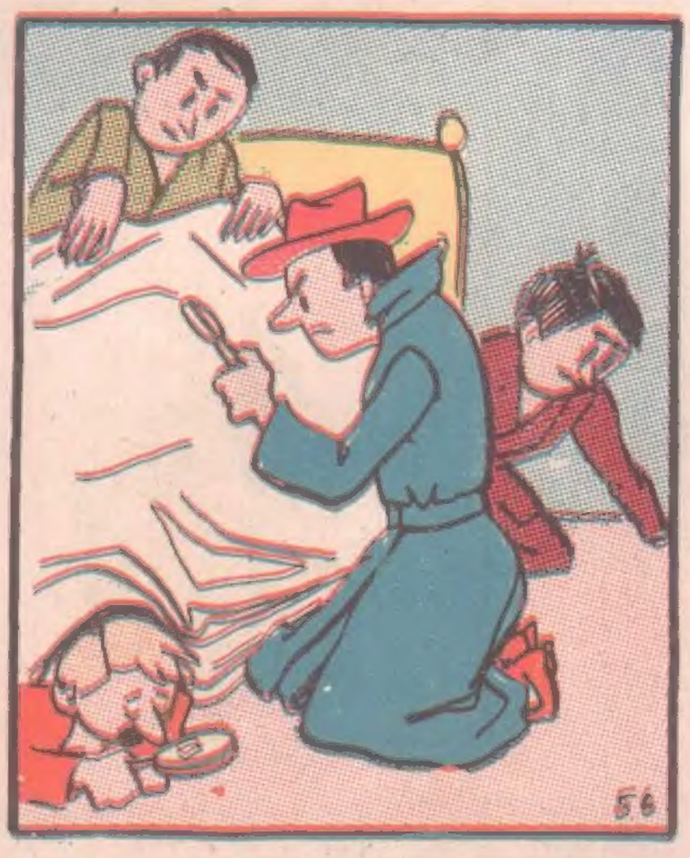

Sivil memurlar eve gelerek sıkı bir arama yaptılar.

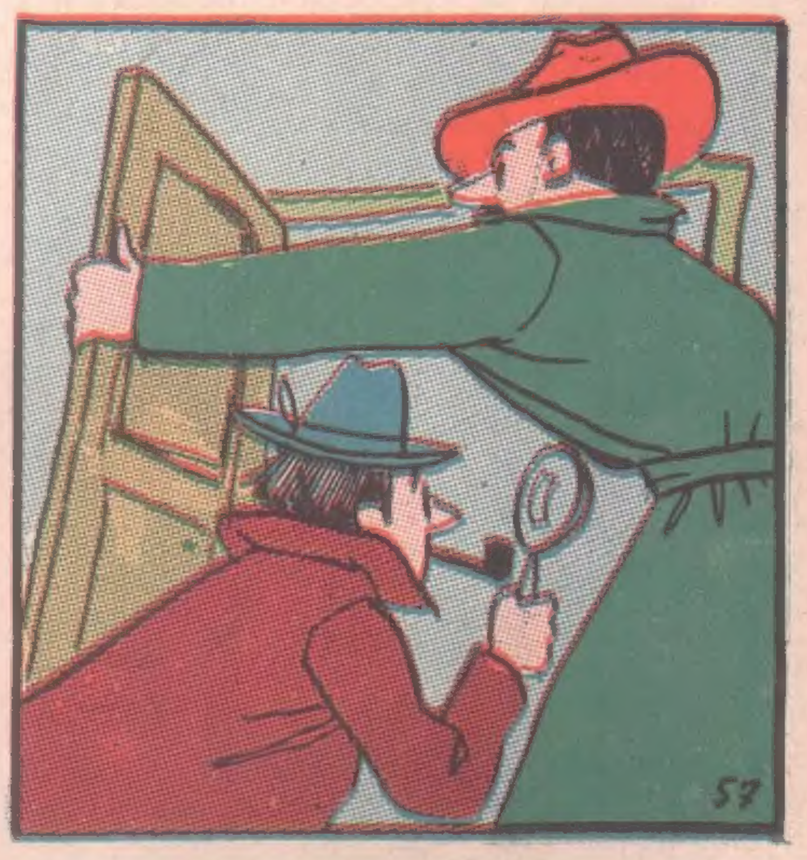

Fakat herşeye rağmen, bir ip ucuna rastlayamıyorlardı.

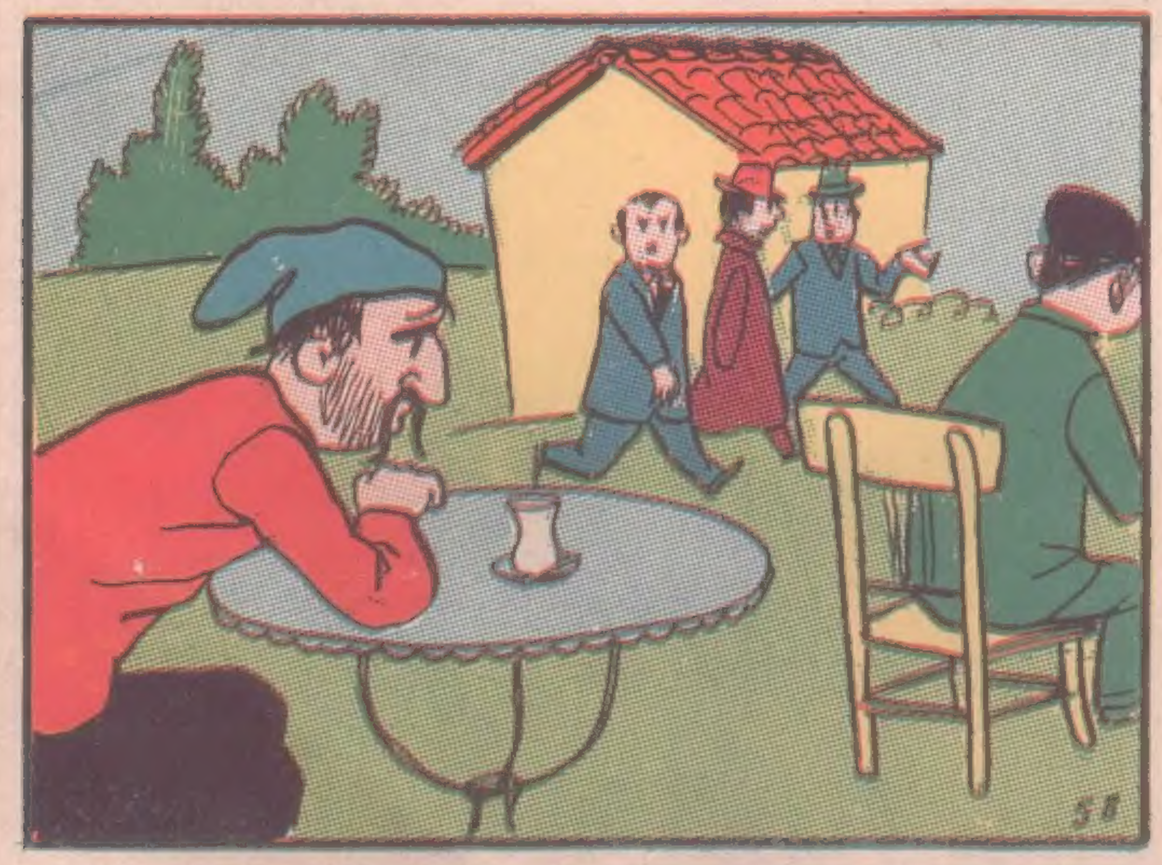

Nihayet ümitlerini kestiler, dönerlerken kahvede oturan bir adam Avni beyin dikkatini çekti.

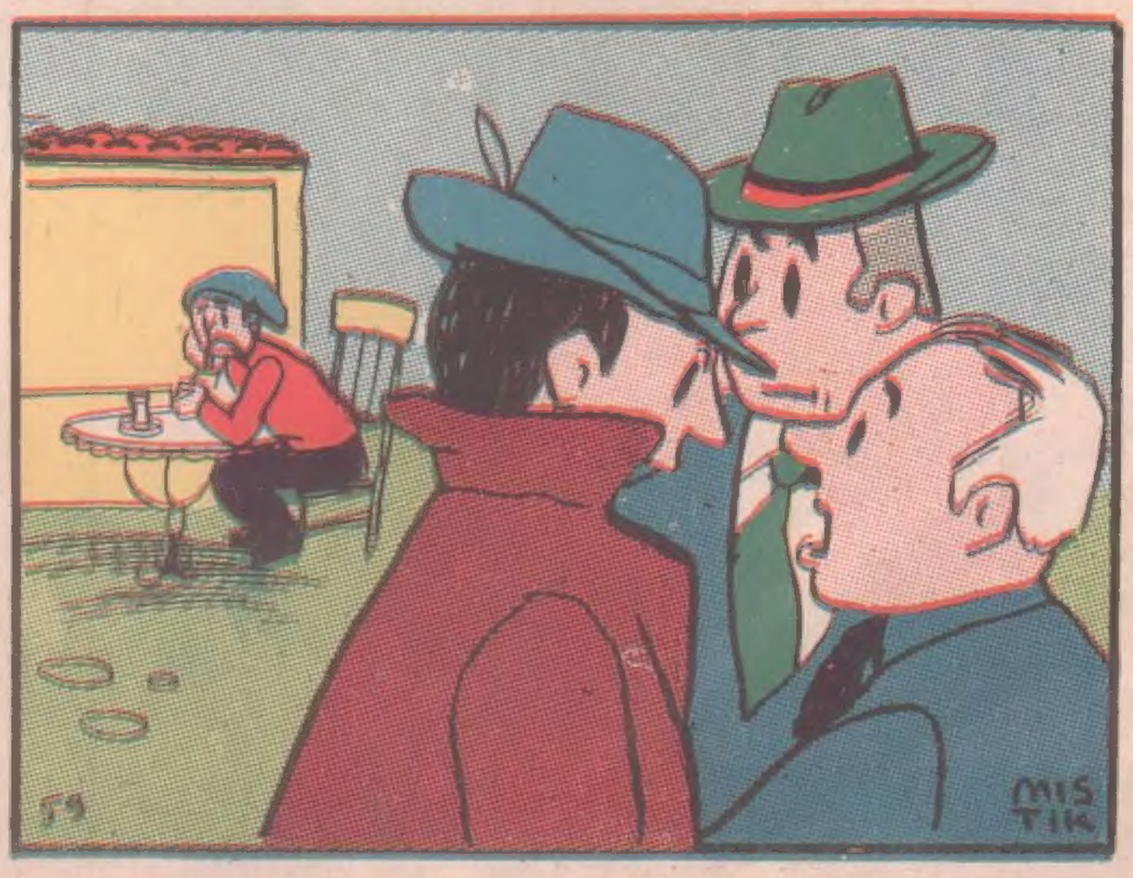

Arkadaşlarına «Şu karşıda oturan adam Memişin çizdiği resme çok benziyor, onu takip ediniz» dedi.

— Devam edecek —